

АРХІВ

ПРО "УМ"

РЕКЛАМА В "УМ"

Україна молода

ЗНАЙТИ

Бойова газета героїчної нації

Donate

ГОЛОВНА

НОВИНИ

ПОЛІТИКА

ЕКОНОМІКА

СУСПІЛЬСТВО

ІСТОРІЯ

ЗДОРОВ'Я

КУЛЬТУРА

СПОРТ

КАЛЕЙДОСКОП

> [Культура](#) > Історія одного диска (із відступами і скороченнями)

ІСТОРІЯ ОДНОГО ДИСКА (ІЗ ВІДСТУПАМИ І СКОРОЧЕННЯМИ)

13.10.2005

Аліна СТРИЖАК

Марія Миколайчук.

Гострі австріяцькі шпилі, вузьенькі, мощені бруківкою вулиці, за 30 кілометрів — гори. Чернівці, на відміну від, наприклад, Львова, не нагадують прекрасну мушлю, яку давно залишив молюск. Це

місто органічне. Тут і досі живуть гуцули, що спілкуються автентичною мовою, якій хтозна-скільки років. Тут євреї, який хоче тобі продати домашній сир, так щебече — хоч записуй на диктофон. Серед білих будиночків під черепицею можна побачити німецькі червоні капелюшки, почути польську мову, а по хліб місцеві взагалі їздять у Румунію.

9 жовтня Чернівці святкували День міста. «Їхала вулицями, святковими, одягненими, вимитими. Вперше слухала свій диск. Я... плакала». Марія Миколайчук, народна артистка України, записала в Чернівцях свій другий диск народних пісень «Буковино» (перший називався «Прощаюсь, ангеле, з тобою», 2001, присвячений чоловікові, акторові Івану Миколайчуку).

На презентації в БК творчої молоді «Автограф» у тісняхві ще можна було вдихнути, але видихнути — ніяк. Артистка,

незважаючи на свої 64, виглядає фантастично. Проте, запевняє «УМ», ніколи не відвідує ні косметичних салонів, ні лікарів-«пластиків». «Моя зовнішність — це стан душі», — запевняє «УМ» Марія Євгенівна, коли ми ховаємося від гамору в кімнату для репетицій, між барабанних установок і гітар.

— Народний артист Михайло Ткач сказав тільки-но, що Іван Миколайчук не став би таким без вас. Ви заперечливо похитали головою...

— Бо це Іван мене зробив. Завдяки йому з'явилися «Золоті ключі», ансамбль, у якому я співаю вже 36 років. У 1967-му я з хором ім. Вірьовки виступала в Канаді. Там познайомилася з Ніною Матвієнко. А Ніна мене познайомила з Валею Ковальською. Дівчата просили показати Івана (на той час він уже був зіркою). Ми зробили вечірку в нашій хаті на Жилинській. Були там Боря Брондуков, Іван Гаврилюк, Кость Степанков. Чоловік попросив нас заспівати. Ми й завели «Ой попід гай зелененький». Валя — альтом, я — другим, а Ніна — сопрано. Іван був зачарований і сказав: «Дівки, тепер ви не маєте права не співати!». Ми троє з різних областей. Валентина Ковальська — з Рівного. Ніна — з Житомирщини. І я — буковинка. Нам судилося співати народні пісні всієї України. На «Буковину» писалася я одна, бо тільки я — буковинка. А Іван... Без нього важко жити. Хочу, щоб він не соромився за мене, що я просто жінка Миколайчука. Хочу бути його однодумцем, творчою подругою. Він так любив музику і пісні, що мені захотілося допомогти.... Продовжити... Я не знаю... як це пояснити.

— Три пісні з сімнадцяти в альбомі «Буковина» вам подарував Володимир Івасюк, друг Івана Миколайчука.

— За рік до смерті Володимир приїхав у Київ. Подзвонив: «О, я вже тут!». Мій Іван питає: «А чого не тут?» (у значенні, чого не в нас). Івасюк традиційно брав машину і приїжджав до нас. Ми завжди дуже довго спілкувалися. А цього разу почав спішити. Каже, домовився на таку-то годину, треба занести пісні буковинські: «Дядько мій записував, я записував від батька, від людей». У мене дух перехопило, кажу: «Володую, як же ж так? Дай перепишу.» А він каже: «Лишаю на ніч. Скільки встигнеш, стільки й твоє». Була Іванка, сестричка Івана мого, і ми в дві руки записали за ніч 64 золоті зерна, 64 пісні. А їх був цілий стос — більше ста. Куди вони потім ділися, невідомо, а ці 64 зараз у фонді українського радіо. До «Буковина» ввійшло три пісні Володимира Івасюка — «Сивий коню», «Ой гаю мій, гаю», «Буковина».

— Інші чотирнадцять зібрані вами?

— У мене є диктофончик, постійно з ним ходжу. Наприклад, «Сорок років не женився» — це стародавня народна пісня, яка співалася в нашій родині. «Весільний марш до курки» (ще кажуть: «Бандерівський марш». — Авт.) і по сьогодні грають на буковинських весіллях. Коли ідуть посажений батько і матка на весілля, вони несуть калача, пляшку і курку, а їх зустрічають із цим маршем.

— Ви зібрали сотні буковинських пісень. Як усе починалося?

— То ще з раннього дитинства. Коли мене, малу, відправляли до дідуся з бабусею в село Витилівка під Чернівцями. Бабця Марцуня о шостій ранку — в селі ж завжди рано встають — включала радіо, і звучала буковинська пісня. Ще тоді, в сорок п'ятому році. Або коли на токах люди працювали в колгоспах. А я відкриваю влітку вікно і слухаю пісні. Мама Євгенія Карп'юк варила дуже смачно, і на кухні постійно співала. І ця пісня, як сік у рослині, в мені й по сьогодні.

Потім часто приїжджали в Іванову Чорторию. Без пісні не могло відбутися жодне застілля. Якось я сіла записувати пісні від родини Івана, а мені брат Івана, Юрко, сказав тоді: «Не

берися за чорторийські пісні, бо нічого в тебе не вийде». Я так образилася. А потім записала пісні на касету, привезла в Чорторию і дала послухати Юркові. Він просльозився. Каже: «Мусиш співати наші пісні». Це для мене була висока нагорода».

Записували компакт на чернівецькій студії «Інтервал». «Три-чотири дні в середині серпня і один день наприкінці, — говорить Марія Євгенівна, — потім було зведення і все таке. Загалом півтора місяці».

Мабуть, диска і не було б, якби не фанат своєї справи, директор «Інтервалу» Віктор Пелепчук. «У Києві не вміють імпровізувати, — сказала йому кілька місяців тому Марія Миколайчук. — Якщо вже писатимем диск, то тільки під керівництвом Юрія Блищука». Музиканта привели в студію. Потім треба було знайти дримбу. Скрипка (Юрій Блищук), цимбали (Андрій Войчук), акордеон (Микола Руснак), труба (Павло Рогач), кларнет (Віталій Возняк), контрабас (Василь Петрина) були. Навіть музиканта, який грав на дрибмі, знайшли. А самого інструмента нема, хоч убий. І тільки після довгих пошуків дружина Віктора Пелепчука, Ірина Омелянівна, в чернівецькому музеї знайшла заповітну дримбу. Дмитро Левицький, який грав на дрибмі, акомпанував також на сопілці, тилинці й кавалі. «Мій Іван грав на теленці, — говорить Марія Євгенівна, — вона, як сопілка, тільки трошки довша. Як правильно писати, «тилінка» чи «теленка», в музичному світі й досі сперечаються. Але я все життя чула — «теленка». А кавал — то коза-дуда, тільки називається по-іншому».

Сьогодні Марія Миколайчук працює солісткою українського радіо, в творчому об'єднанні «Музика». По-різному ставиться до сучасних співаків: «Древо», «Божичі» гарно співають, але копіюють, як співає той чи інший народний ансамбль бабочок-жіночок. Але це душа тих бабочок, а не твоя. А в тебе пісня має звучати по-іншому. Бо ти своє серце, свій мозок вкладаєш».

Вільний час співачка розділяє між величезною родиною і піснями. Як говорить «УМ» її внучата племінниця, модель Марися Горобець, «... вона господиня, для кожного мама, сестра, бабуся і прабабуся. Я їздила на «Міс туризм світу» в Малайзію. Там був конкурс талантів. Мені треба було співати. І ми з бабонькою ночами вчили пісню «Сіла птаха». Потім, коли я поїхала в Малайзію, переспівувалися по телефону. В результаті я привезла корону першої віце-міс, і багато в чому я завдячую бабоньці. В нас із нею мрія — записати диск, де ми разом співаємо. Але це, швидше за все, буде диск для сімейного користування».

Нещодавно співачка записала від Іванового брата Юрка пісню «Ой червона калиночко». «Не помістилася на цей компакт», — бідкається Марія Євгенівна. Але директор «Інтервалу» знає, що ця пісня просто чекає наступного, третього, диска Марії Миколайчук.

Друкована версія

СТАТТІ ПО ТЕМІ

Оцифровано документи Софійського собору та всього національного заповідника «Софія Київська»

У Києві завершили важливий етап у справі збереження історичної

Богдана Півненко і «Київська камерата» запрошують згадати Валерія Матюхіна

У Києві продовжують представляти найкращу музику українських композиторів. До дня народження

Воїн, борець і переможець. У Києві відкрилася виставка «Наш Шевченко»

У Національному музеї Тараса Шевченка відкрилася виставка «Наш Шевченко». >>

Реформатор та збудувач суспільної думки з Варшави Ян Клята провів режисерський майстер-клас у Києві

Заняття для дев'яти українських режисерів у Києві провів знаний польський

Генерал без права на роботу: політична історія Сергія Кривоноса у його книжці «Зі щитом або на щиті»

2019-го

Шевченківська премія-2025: кого нагородили і яка номінація лишилась без переможця

Національною мистецькою Шевченківською премією до 211-ї річниці з дня народження одного з найвизначніших українських діячів

ВИПУСК №190

ЗА 13.10.2005

РОЗСИЛКА

e-mail:

підписатися

ФОТО,ВІДЕО

SA-330 Рума від Португалії:
Україна отримала вісім
гелікоптерів, фото

Біля Університета Шевченка
пройшли дві акції:
нагадування про
військовополонених та
вшанування Кобзаря, фото

Звернення до
читачів

Україна молода

[АРХІВ](#) [ПРО "УМ"](#) [РЕКЛАМА В "УМ"](#)

введіть фразу для пошуку

ЗНАЙТИ

© 2000-2025, ПП «Україна Молода». Всі права захищено.
Використання матеріалів, розміщених на сайті, дозволяється
при умові посилання на "Україна Молода".

Розроблено компанією Webo

